

Setkání

BISKUPSTVÍ ČESKOBUDĚJOVICKÉ

leden a únor 2020 / ročník XXX

K+M+B

2020

Následovníci
Dona Bosca
v diecézi

První australské
Vánoce

Poprvé uctěna
relikvie sv. Mikuláše

Rodina ve virtuálním světě

KARMELETÁNSKÉ NAKLADATELSTVÍ

Na Sadech 19, 370 01 České Budějovice
www.kna.cz, www.ikarmel.cz

Stanislav Příbyl

Do Říma se svatou Anežkou

Drobná knížka provází poutníky z Čech, Moravy a Slezska významnými kostely a místy Věčného města. Autor věnuje zvláštní zřetel českým stopám v Římě. Bezprostředním podnětem k sepsání tohoto malého průvodce centrem západního křesťanství se stala postava sv. Anežky České, její svatořečení v roce 1989 a připomínka této události při Národní pouti do Říma v roce 2019. Čtenář je proto uveden i do života a díla sv. Anežky a seznámí se s jejími stopami v našich dějinách.

96 stran, brožovaná, 99 Kč

Bruno Ferrero

Fatima – tajemství tří pasáček

Než se vydáte na pout'

Stručná historie jednoho z nejznámějších mariánských zjevení dává nahlédnout do života tří malých vizionářů i do zjevení, jež jim bylo dáno. Poutavý text doprovázejí desítky fotografií poutního místa, krajiny, kde děti vyrůstaly, i citace promluv papežů Jana Pavla II., Benedikta XVI. a Františka. Nepostradatelná pomůcka pro ty, kdo se chtějí vydat na cestu do Fatimy.

48 stran, brožovaná, 149 Kč

František Kolouch

Oběť případu Babice

Jan Bula 1920–1952

V červenci 1951 zazněly ve škole v Babicích výstřely. Zemřeli tři funkcionáři MNV. Třebaže již druhý den byli pachatelé dopadeni, využil komunistický režim událost jako záminku pro likvidaci dalších nepohodlných osob. Rozpoutal tak jednu z největších represivních akcí v dějinách Československa. V kontextu atmosféry padesátých let nám autor představuje životní příběh mladého kněze Jana Buly, jednoho z nevněně popravených v kauze Babice.

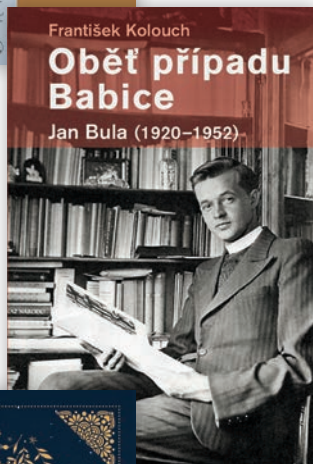
310 stran, vázaná, 399 Kč

24 vánočních příběhů

Čekáme s dětmi na Ježíška

Klasické vánoční a adventní příběhy s poetickými obrázky. Biblické o Ježíškově, Marii a Josefovi, pastýřích, Herodovi i mudrcích. Poetické o vánoční jedličce, štědrovečerních zvucích i dobrotách. Poučné a napínavé o vánočním štěstí, oslíkovi u jesliček a svatém Mikuláši. Těšte se na Ježíška s naším čtecím adventním kalendářem!

80 stran, vázaná, 299 Kč

Obsah

Editorial	3
Následovníci Dona Bosca ve světě a v České republice	4
Salesiáni v Českých Budějovicích	5
Sdílení u sv. Vojtěcha	6
V duchu výchovy sv. Jana Bosca	7
Požehnaný ležák chce i letos pomoci potřebným	8
Tančící bůh	9
První australské Vánoce	10
Slovo života pro děti	12
Kaplička pod Kletí	14
Adventní benefiční koncert na Klokotech	15
Personalia	15
Zveme vás...	15
V diecézi byla poprvé veřejně uctěna relikvie sv. Mikuláše	16
Jaké jsou vyhlídky rodiny ve virtuálním světě	17
Jeden dárek navíc	17
Šumavské kostelíky XV.	18
Ježíš Kristus – Král nebo Pastýř, Ženich nebo Soudce?	20
Z Domu klidného stáří sv. Anny v Sousedovicích na audienci se Svatým otcem	21
Misijní růže	22
DCR připravuje a zve...	23
Tříkrálová sbírka slaví 20 let	23

Měsíčník AKTUALITY – SETKÁNÍ

Vydává Biskupství českobudějovické

Kontakt: Biskupská 4, 370 01 České Budějovice,
e-mail: setkani@bcb.cz

Šéfredaktor: Miroslav Bína

Grafika a sazba: Zuzana Prokopová

Tisk: Inpress a.s., České Budějovice

Evidenční číslo MK ČR E 6603

ISSN 1212-8074

Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení rukopisů a nezodpovídá za obsah inzerce.

Uzávěrka příštího čísla je 10. 2. 2020

Vážení odběratelé, náklady na výrobu jednoho čísla činí 25 Kč. Přispět na ně můžete formou daru pro diecézi na účet Biskupství českobudějovického u Sberbank cz, a.s.: 4120000636/6800, variabilní symbol 11. Účtárna biskupství na vyžádání vystaví doklad o daru pro daňové účely.

1. prosince 2019 proběhla ve Strakonících svatomikulášská mše svatá.

Editorial

Milí čtenáři,

stojíme na počátku roku, v němž mnoho církevních institucí slaví třicetileté výročí obnovené existence. Mezi ně patří také řády a kongregace apoštolského života, které nesměly od r. 1950 realizovat svůj apoštolát. Myslím, že pro celou církev v ČR i pro naši českobudějovickou diecézi může být rok 2020 rokem vděčnosti. Chtěl bych Vás pozvat k tomu, abychom se častěji během tohoto roku zastavili a děkovali za to, co jsme mohli v církvi uskutečnit v posledních třiceti letech.

Jistě se setkáváme s novými problémy. A to, že jsou nové, nám přináší určitý pocit nejistoty. Proto bychom ale neměli zapomínat na možnosti, které se nám před třiceti lety otevřely. Jediné, čeho snad můžeme – nyní s odstupem let – trochu litovat, je skutečnost, že jsme sice všichni toužili po obnově církevního života, ale málokdo z nás měl odvahu jít novou nevyzkoušenou cestou. Proto jsme někdy obnovovali to, co už „nebylo k životu“, místo, abychom budovali něco nového, co od nás dnešní lidé právem očekávají.

Pevně věřím, že informace o historii, ale i o nových začátcích salesiánského díla, které přinášíme v tomto čísle, může být pro Vás povzbuzením, že je možné vykročit na novou cestu. Třicetiletá zkušenost nám ukazuje, že Bůh tuto odvahu odměňuje svým pozhánáním.

Boží ochranu a požehnání po celý rok 2020 Vám za českobudějovické salesiány přeje.

P. Michal Kaplánek, SDB

Napište redakci

Vážení čtenáři, uvítáme vaše názory a reakce na příspěvky v časopisu Setkání. Zapojit se můžete také formou diskusních příspěvků k jednotlivým nabízeným tématům, a to sdělením vlastního názoru či osobní zkušenosti.

Vaše reakce a příspěvky posílejte na e-mailovou adresu: setkani@bcb.cz, nebo na adresu redakce: Redakce časopisu Setkání, Biskupská 4, 370 01 České Budějovice

Následovníci DONA BOSCA ve světě a v České republice

Italský kněz Giovanni Bosco (1815–1888), dle dobového zvyku oslovovaný „don Bosco“, prožil větší část svého života v Turíně. Poznal situaci ve městě a otrásllo jím, když viděl ulice mladých mužů, ještě chlapců, kteří dlouho marně hledali práci. To je přivádělo k loupežím, a skrze ně často do vězení. Klukům se začal věnovat a shromažďoval je na různých místech, aby si společně hráli, modlili se a učili. Tato „putující oratoř“ nakonec zakotvila v turínském čtvrti Valdocco.

Donu Boscovi od začátku v jeho úsilí pomáhala řada lidí, kněží i laiků. Brzy ale poznal, že pouze ti, kdo si sami prošli oratoří, budou mít dost silnou vůli k tomu, aby zůstali věrni této namáhavé práci. Nakonec se rozhodl, že kolem sebe shromáždí mladé muže, kteří chtějí pomáhat mladým a zaváže je nejprve soukromými a později oficiálními řeholními slibů. Tak byl v roce 1859 postaven základ Společnosti sv. Františka Saleského, tedy salesiánské kongregace. Don Bosco zemřel v Turíně 31. ledna 1888. Už za jeho života se salesiáni rozšířili do několika zemí Evropy a Latinské Ameriky.

Na území dnešní České republiky přišli salesiáni až v roce 1927. Jejich prvním působištěm byl Fryšták u Zlína. V 30. letech pak vznikaly salesiánské domy na řadě míst na Moravě

Zleva: Tomáš Rádl, Pavel Kuchař, Josef Mendel a Michal Kaplánek

i v Čechách. Slibný rozvoj kongregace silně zbrzdily válečné události. Po 2. světové válce následoval prudký rozvoj, který pak byl téměř zcela zastaven tzv. Akcí K, při níž v noci ze 13. na 14. dubna 1950 policie obsadila všechny mužské kláštery, včetně salesiánských domů. Veřejná činnost řádů a kongregací byla znemožněna. Přesto díky odvaze řady mladých mužů, kteří v roce 1950 chtěli být salesiány a kteří vytrvali i v době perzekuce, se kongregace rozvíjela i neveřejně, jak se říká „v podzemí“.

Po pražském jaru v roce 1968 se poměry ve společnosti poněkud uvolnily a salesiáni se pustili do řady pastoračních aktivit, jako bylo například působení mezi mládeží kolem kostela sv. Kříže v Praze nebo první prázdninové tábory, kterým se později (koncem 70. let a v 80. letech) říkalo „chaloupky“. V 70. a 80. letech pracovala část salesiánů jako kněží na farách a část v civilních zaměstnáních. Ti, kdo pracovali v civilních zaměstnáních, působili jako kněží zcela tajně. Někdy ani jejich nejbližší nevěděli o jejich řeholním zasvěcení.

Po skončení komunismu převzali salesiáni v první vlně restitucí řadu zabavených domů. Vedle toho vznikala i nová díla, mezi něž patří salesiánské dílo v Českých Budějovicích.

Z www.sdb.cz vybrali a upravili T. Rádl a M. Kaplánek

Foto: z archivu SDB

Salesiáni v Českých Budějovicích

Mnoho obyvatel krajského města zná salesiány od 90. let minulého století, kdy se ujali farnosti sv. Vojtěcha, a vzniklo salesiánské středisko. Ve skutečnosti zde tyto bratři působí už téměř 40 let.

První dva zde žili od roku 1981. Třetí, Zdeněk Demel, který se sem přistěhoval na podzim 1983, vzpomíná na začátky takto: „Do Českých Budějovic jsem přišel v říjnu 1983. Do té doby zde byli dva bratři, Jiří Kašný a Jaroslav Kuchař, kteří studovali tajně teologii a přáli si, aby do Českých Budějovic přišel další bratr, který je už knězem. Zaměstnání jsem našel v českobudějovickém závodě Tesly Karlín a bydlení nejprve v podnikové ubytovně a od ledna 1984 jsem se mohl nastěhovat do nového bytu na sídlišti Máj.“

Budování komunity po roce 1989

Na jaře 1990 proběhla jednání s českobudějovickou diecézí o možnostech dalšího působení kongregace v Českých Budějovicích. Závěr jednání zněl: „Kuchař a Demel budou připravovat založení teologické fakulty a biskup založí novou farnost na levém břehu Vltavy při kostele sv. Vojtěcha (dosud součástí katedrální farnosti), kterou svěří salesiánům.“

Prvním farářem nové farnosti byl Michael Martínek, který popisuje první léta svého působení takto: „Farní pastorace se zaměřovala na práci s dětmi, mládeží a rodinami. V září 1990 se začalo vyučovat náboženství na všech velkých sídlištních školách, postupně jsme přibírali na žádost biskupství i některé školy ve venkovských farnostech. V prvních letech bylo o každých velikonočních pokřtěno několik desítek školních dětí, mládeže i dospělých.“

Farnost sv. Vojtěcha byla ustavena 5. 7. 1990, na podzim téhož roku bylo založeno Salesiánské středisko mládeže. Do roku 1995 byly organizačně i finančně propojeny. Fara byla využívána během socialismu jako mateřská školka, kongregaci byla předána v říjnu 1990. Poté byla mírně zrekonstruována, aby se v ní dalo bydlet a pracovat.

U salesiánů dochází k poměrně častému střídání působičt,

takže se v 90. letech ve Čtyřech Dvorech vystřídalo několik farářů. Po Michaelovi Martinkovi to byl Miroslav Dibelka a po něm Ladislav Kozubík.

V roce 1994 začali mladí bratři studovat na Teologické fakultě Jihočeské univerzity v Českých Budějovicích. Budějovický studentát byl nejdříve na faře ve Čtyřech Dvorech a později v budově bývalého morového špitálu u kostela Nejsvětější Trojice na Pražské ulici. Činnost studentátu a s ním i studium na místní fakultě skončilo v roce 2011. Na této fakultě ovšem již od jejich začátků působili salesiáni, jako např. Zdeněk Demel a později František Kopecký, Josef Dolista, Petr Chalupa a další. Od roku 1998 zde učí dva členové českobudějovické komunity: Jindřich Šrajer a Michal Kaplánek.

Salesiánské středisko mládeže je od roku 2006 školskou právnickou osobou. Jeho ředitelem byl až do roku 2017 Tomáš Rádl. Po něm převzal tento úkol Bc. Ondřej Trojek. Zatímco vedení střediska zůstalo po dlouhou dobu stabilní, faráři se i v novém miléniu střídali. Hlubokou brázdou po sobě zanechal Petr Piler, jeho nástupcem byl František Ptáček. Současným administrátorem farnosti je Josef Mendel.

Velkou změnou v životě střediska byl pronájem velké části budovy Komunitního centra Máj. Tím se těžiště života střediska přesunulo z budovy u kostela sv. Vojtěcha do nových prostor na třídě A. Barcala, přímo v centru největšího českobudějovického sídliště.

Tomáš Rádl, salesián

Místní komunita

Ačkoliv nositelem salesiánského poslání je celé společenství lidí, kteří na tomto díle participují, nemůžeme si jej představit bez návaznosti na komunitu zasvěcených osob – Salesiánů dona Bosca. Oficiální název všech českých komunit zní: „Místní komunita SDB v XY“. Spojuje v sobě jak vědomí souvátivosti s celosvětovým společenstvím SDB, tak i konkrétní poslání, které přijali v místě, kde komunita sídlí.

Bratři společně žijí, modlí se a pracují. Aby mohli být nositeli rodinné atmosféry mezi mladými lidmi, musí tuto atmosféru sami zažívat a vytvářet. O to usiluje také šest členů komunity v domě u kostela sv. Vojtěcha, kde sídlí také farnost i středisko (Emy Destinové 1).

Místní komunita cítí odpovědnost za rozvoj salesiánského díla a modlí se za nová povolání. Mají otevřené dveře pro ty, kdo hledají svou životní cestu a chtějí své síly investovat do služby mladým lidem.

Vít Dlapka, ředitel komunity

Sdílení u sv. Vojtěcha

V roce 1869 byla zásluhou průmyslníka Vojtěcha Lanny uprostřed obce Čtyři Dvory postavena malá kaple. V roce 1930 sestry boromejky darovaly pozemek pro kostel a zásluhu na jeho postavení měl hlavně biskup Šimon Bárta a prelát Antonín Melka, který v roce 1938 posvětil základní kámen.

Dne 19. března 1939 zde byla Antonínem Melkou sloužena první mše svatá a do farnosti byli pozváni františkáni. V říjnu 1947 byl kostel posvěcen novým českobudějovickým biskupem Josefem Hlouchem. V dubnu 1950 byli františkáni komunistickým režimem násilím vyhnáni z kláštera a do r. 1990 pak v kostele působili budějovičtí kaplani. V r. 1990 biskup Miloslav Vlk zřídil na levém břehu Vltavy farnost sv. Vojtěcha a svěřil ji salesiánům.

Farnost Čtyři Dvory

Do farnosti sv. Vojtěcha patří část města České Budějovice, která se rozprostírá na levém břehu Vltavy, včetně dříve samostatných obcí, které dnes patří k městské aglomeraci. Na území farnosti žije přes 40 tisíc obyvatel.

Farnost klade důraz na pastorační práci mladých rodin s dětmi, mládež, doprovázení manželů, podporu malých společenství, vzdělávání laiků a evangelizační programy. Proto v její nabídce nacházíme různé programy, jako jsou nedělní katecheze pro děti, farní víkendovky, společenství rodin, manželské večery, setkání seniorů, společenství maminek s dětmi, evangelizační program kurz Alfa, měsíční mši sv. zaměřenou na děti a mládež či setkávání ministrantů.

Naším cílem zde je budování farního společenství jako místa, které je připraveno ke sdílení života pro všechny, kdo o to mají zájem. Má to být společenství, v němž lidé rozvíjejí svůj osobní vztah s Bohem anebo alespoň zažijí „první dotek“ posvátna. Chceme nabízet pomoc lidem, kteří se potýkají s různými problémy ve svém životě; s tím souvisí rozvíjení charitativní práce a sociální pomoci ve farnosti.

Společenství mladých studentů a pracujících

Více než dvacetiletou tradici má ve farnosti pastorační práce vysokoškolských studentů. Na jejím území je kampus Jihočeské univerzity a koleje studentů. Pro hlubší zapojení studentů do místních aktivit byl v Českých Budějovicích v roce 2018 založen klub Vysokoškolského katolického hnutí (VKH) a v loňském roce byl přijat do celostátního svazku VKH.

Studenti se v naší farnosti setkávají pravidelně každé úterý. Před studentskou mší sv. v 19 hodin probíhá nácvik scholy na bohoslužbu, následuje občerstvení a vlastní program, zakončený modlitbou v kapli. Od minulého roku se u nás v úterý schází souběžně dvě společenství – od studentského společenství se oddělili absolventi a mladí pracující, kteří si

Kostel sv. Vojtěcha; Autor: Dingoa – Vlastní dílo, CC BY-SA 3.0, zdroj: commons.wikimedia.org

vytvářejí vlastní program. Současně obě společenství spolu úzce spolupracují a v rámci programů se i propojují. VKH organizuje během akademického roku přednáškový cyklus se zajímavými hosty ve studentském klubu Kampa. Nabízen je především studentům Jihočeské univerzity. V rámci pastorační práce je zde také nabídka duchovních obnov v adventu nebo postu či různé programy zaměřené na prohlubování osobní víry studentů, jako např. adventní či postní zastavení.

Josef Mendel, administrátor farnosti a studentský kaplan

V duchu výchovy sv. Jana Bosca

Salesiánské středisko mládeže propojuje pedagogickou, sociální a duchovní oblast, která je zakotvena v preventivním výchovném systému dona Bosca.

Již několik let pracují zaměstnanci a další spolupracovníci v programech zaměřených na předškolní vzdělávání, kde dochází k osvojení základních společenských a sociálních dovedností a vazeb. Nejednou se konfrontují se skutečností, kdy přicházejí děti, jejichž komunikační dovednosti jsou pouze malé dětské pěstičky, nikoliv roztomilý dětský hlásek a pohazení či objetí. Po dlouhodobé a vytrvalé práci však přichází radost: dítě místo agrese začíná komunikovat, hrát si s ostatními vrstevníky, na jeho tváři se objevuje úsměv. Dítě i jeho rodiče jsou připraveni zvládnout první vážné povinnosti spojené s povinnou školní docházkou.

Ne každý mladý člověk je ovšem otevřený vzdělávání a hře. Ta je u salesiánů nástrojem, jak v mladých lidech probouzet jejich talenty, jak se k nim přiblížit a vstoupit do jejich života. Pro ty, kteří si již vytvářejí svůj názor na život a ochutnávají to, co jim tento svět může nabídnout (a ne vždy to jsou jen pozitivní věci), nabízí středisko nízkoprahové kluby. A to jak na sídlišti Máj, tak na sídlišti Vltava. I zde dochází po malých krůčcích k objevování životních hodnot a hledání odpovědí na řadu etických a morálních otázek.

Pracovníci střediska také docházejí do rodin, kde pomáhají s konkrétními životními těžkostmi. Zvláště v situacích s negativním vlivem, na výchovu a vzdělávání dětí v dané rodině.

Kromě cca 700 dětí a mladých, kteří týdně projdou různými programy salesiánského střediska, se zaměřujeme i na pobytové a příměstské tábory – a to nejen v době letních prázdnin, ale i během školního roku.

Základna cca 25 kmenových zaměstnanců je doplněna o 40 externích pracovníků a velké množství dobrovolníků (asi 130). Jen tak lze kvalitně realizovat všechny programy. Stejně jako don Bosco, tak i salesiánské středisko si vychovává a vzdělává své nástupce a pracovníky. Není výjimkou, že zaměstnanec střediska je bývalý účastník či dobrovolník, který se naplno ztotožnil s myšlenkou dona Bosca a je ochoten a schopen se podílet na naplňování poslání organizace.

*Ondřej Trojek;
ředitel Salesiánského střediska mládeže*

Základní umělecká škola Vojtěch

Cílem školy (zřizuje ji obecně prospěšná společnost založená členy farnosti sv. Vojtěcha) je, v souladu s jejím školním vzdělávacím programem, vychovávat sborové zpěváky. Vedle výuky zpěvu a hudební nauky se žáci mohou podílet na přípravě a realizaci zajímavých projektů – například nastudování a veřejná provádění známých i nových, na objednávku zkomponovaných muzikálů. Kromě zpěvů při bohoslužbách měli v minulosti žáci školy možnost vystoupit na některých benefičních koncertech Salesiánského střediska mládeže.

ZUŠ Vojtěch chce působit na děti a mládež v duchu preventivní výchovy sv. Jana Bosca. (Profil ZUŠ vystihuje video vizitka na platformě YouTube s názvem „ZUŠ Vojtěch: kdo jsme?“) V rámci Dnů ZUŠ Vojtěch a víkendovek se děti účastní volnočasových aktivit, starší žáci jsou zapojeni jako animátoři a učí se dirigovat a vést sbor, jsou vychováváni ke spoluodpovědnosti. Významné je také zapojení rodičů. Pomáhají s organizací akcí a jejich technickým zajištěním, od hry na hudební nástroje až po šití kostýmů a malování kulis. Jde o takové malé, téměř rodinné společenství, otevřené směrem ven, žáky školy a spolupracovníky nejsou totiž jenom praktikující křesťané.

*Zdeněk Zavičák;
ředitel ZUŠ Vojtěch*

POŽEHNANÝ LEŽÁK chce i letos pomoci potřebným

Před českobudějovickou katedrálou sv. Mikuláše byl 29. listopadu 2019 zahájen prodej adventního Požehnaného ležáku. Dobročinný projekt chce také letos pomoci těm, o které se stará českobudějovická Diecézní charita.

Naražením prvního sudu a přípitkem prodej zahájili diecézní biskup Vlastimil Kročil, ředitel Budějovického Budvaru Petr Dvořák, náměstek primátora Juraj Thoma a ředitel Diecézní charity Jiří Kohout.

Tomuto pivu udělil biskup Vlastimil Kročil požehnání letos 4. září ve varně Budějovického Budvaru. Pro účely charitativního prodeje vyrobil 4000 lahví, to je o 1000 kusů více, než v roce 2018, kdy výtěžek z adventního prodeje činil 216 tisíc korun. Do ručního balení půllitrových lahví, které proběhlo již 28. listopadu v závodní jídelně pivovaru formou odpoledního před-adventního setkání, se zapojilo 60 dobrovolníků z řad zaměstnanců pivovaru a dobrovolníků z Diecézní charity a biskupství. „Přišlo zhruba 60 dobrovolníků od zúčastněných partnerů a zabalili čtyři tisíce lahví

s požehnaným ležákem. 124 lahví obdrží papež František, řekl mluvčí pivovaru Petr Samec.

Adventního prodeje se ujali profesionálové z budějovického pivovaru a Požehnaný ležák byl nabízen v částečně zatepleném stánku u vchodu do katedrály sv. Mikuláše. Další stánek byl v rámci Adventních trhů přímo na náměstí Přemysla Otakara II. Dvě prodejní místa tak umožnila nabídnout větší množství tohoto charitativního, především čepovaného piva. Z Diecézní charity, kam výtěžek doputuje, se do balení ležáku zapojilo devět dobrovolníků. „Výtěžek bychom i letos rádi věnovali na podporu dobrovolníků – lidí, kteří pomáhají bez ohledu na honorář. O tyto pomocníky je nutné pečovat, tzn. zaškolit je, zajistit jim pojištění a supervize např. při práci s hendikepovanými lidmi. Na tyto účely již letos postupně věnujeme částku 216 tisíc korun, který byla získána při loňském prodeji požehnaného ležáku,“ prozradila plány Martina Baráková z Diecézní charity.

Na stůl Svatému otci

Adventní prodej předeslal další událost, kterou společný projekt pokračuje. Požehnaný ležák, letos již potřetí, ochutná také Svatý otec. 124 ručně balených litrových lahví mu 11. prosince, v rámci audiece, předal biskup Vlastimil Kročil, spolu se sládkem Adamem Brožem a Jiřím Kohoutem. Ti papeži Františkovi představili záměr projektu i výsledky loňského prodeje a pomoc, kterou vybrané peníze umožnili klientům a uživatelům charitních služeb.

Foto: Redakce

Red.

TANČÍCÍ BŮH

Tomáš Halík připomíná v jedné ze svých knih pozoruhodný výrok Fridricha Nietzscheho. Znamý německý filosof a kritik křesťanství se prý nechal slyšet, že by mohl věřit jedině v takového boha, který by dovedl tančit.

Halík si tato Nietzscheova slova vybavil před ikonou znázorňující vnitřní život Nejsvětější Trojice jako tanec božských osob – Otce, Syna a Ducha svatého. Je snad pravdou, že trojjediný Bůh, ve kterého věří křesťané, tančí?

Teologové hovoří o tom, že tři božské osoby, Otec, Syn a Duch svatý, sdílející jediné božství, se vzájemně prostupují a přebývají jedna v druhé. Tuto tajemnou skutečnost označují pojmem *perichoresis*, počeštěle perichoreze. Ve starověku bylo výrazu perichoreze původně užíváno pro námluvní tanec, při němž jeden kroužil okolo druhého. Řecká předpona *peri-* znamená okolo či kolem, sloveso *chorein* lze do češtiny přeložit jako vytvářet prostor. Jestliže Otec, Syn a Duch svatý jsou tři odlišné osoby a zároveň jediný Bůh, je zřejmé, že každá z osob musí ve svém bytí vytvářet prostor pro druhé dvě osoby. Dá se též říci, že se svého bytí pro druhé dvě osoby zříká. Protože však ostatní osoby činí totéž, žádná z nich své vlastní bytí nepozbývá, ale spíše než v sobě samé přebývá ve druhé dvou osobách. Otec tudíž cele přebývá v Synu a v Duchu, Syn v Otci a v Duchu, Duch v Otci a v Synu. Toto přebývání v sobě navzájem přítom není statické, nýbrž dynamické. Předpokládá pohyb: ustupování sobě navzájem a vstupování v sebe navzájem, neustálé vzdávání se sebe čili dávání se a současně přijímání druhého. V tomto recipročním aktu spočívá láska.

Každý vztah lásky předpokládá tentýž pohyb. Sjednocení dvou osob, ke kterému láska spěje, od každé z osob vyžaduje, aby pro druhého ve svém bytí vytvářela prostor, a tak mu umožňovala přebývat v sobě samé.

V době, kdy jsem studovala gymnázium, jsem byla přesvědčená o tom, že po ukončení školy se stanu řeholnicí. Proto se mi tehdy zdálo neužitečné chodit do tanečních. Jenomže nakonec jsem se řeholnicí nestala a pokračovala jsem studiem vysoké školy. Znalost alespoň základních tanečních kroků mi začala chybět, když jsem se zamilovala a kvůli svému milovanému jsem chtěla jít na ples. Protože do plesu nezbývalo mnoho času, neváhala jsem a zaplatila jsem si několik soukromých lekcí tance. Stálo mě to možná tolik peněz, kolik bych byla dala za celý taneční kurz, ale co by člověk pro lásku neudělal. Lektor pustil hudbu, na kterou se tančí valčík, a začal mi vysvětlovat kroky: žena udělá levou nohou krok zpátky a muž vstoupí pravou nohou mezi její nohy. A potom obráceně. A zase obráceně. To je tanec. Blesklo mi hlavou: to je přece perichoreze! Vytváření prostoru pro sebe navzájem, které si žádá láska a které je předpokladem pro zdravý vztah, v němž jeden nežije na úkor druhého, ale pro

Sloup Nejsvětější Trojice v Brně;
Foto: Norbert Aeppli, Switzerland, CC BY 2.5, zdroj: commons.wikimedia.org

druhého, a druhý zase pro něj. Usmívala jsem se a tanec se mi zalíbil. Vnímám ho jako obraz vztahu a jako jeho tělesné vyjádření.

Písmo svaté nám o Bohu sděluje, že je láskou, to znamená, že je vztahem. V jediném Bohu jsou tři osoby, každá osoba bytostně vztahuje k ostatním dvěma osobám. Vytváří pro ně prostor, cele se jim dává a cele je přijímá, a tak lze říci, že s nimi tančí. Právě toto říká ona ikona vyobrazující božské osoby v tanci.

Bůh ovšem netančí jen ve svém vnitřním životě. Je odevždy láskou sám v sobě a zůstává láskou, také když ze sebe vychází ve stvoření. Také ve stvoření vytváří prostor pro druhého, tentokrát pro člověka. Pro člověka – pro mě, pro Tebe – se vzdává sebe, cele se člověku dává a cele ho přijímá. Zve ho přítom k těmuž, k tanci a k lásce. Je na člověku, zda toto pozvání přijme a rozhodne se tančit s Bohem.

Kateřina Brichácinová

První australské Vánoce

Již padesát let žijí v Austrálii. Nyní si užívají zasloužený důchod. Dcera Eva vystudovala vysokou školu, mají dvě dospělé vnučky. Domů do Čech se pravidelně vrací. Na své první australské Vánoce před 50 lety vzpomínala paní Eva Zinkovský z Albury, N.S.W., Austrálie.

Před 50 lety se z vás stali Australané. V lidském životě je „padesátka“ vždy důvodem k oslavě. Jak na tu dobu vzpomínáte?

Do Austrálie jsme dorazili po velmi dlouhém letu. Přistáli jsme v Sydney kolem sedmé hodiny ráno, ze slunné Vídně přímo do australské zimy. Bylo sedm stupňů Celsia a my v letním. Následovala dlouhá jízda autobusem do imigračního střediska v Bonegille, ve státě Victoria. Když jsme pozorovali z autobusu během jízdy krajinu, kterou jsme projížděli, trochu jsme znejistěli. Byl to velmi neutěšený pohled, začátkem roku touto oblastí prošly velké požáry, všechno kolem silnice spálené. Do Bonegilly jsme dorazili až za tmy. Vlastně jsme nevěděli, kde jsme se to ocitli a pocity byly všelijaké, nálada ne zrovna nejlepší. Ubytování jsme byli v baráčkách z vlnitého plechu, zvenku to vypadalo jako skladiště. Místnosti nám byly přiděleny dvě, jedna pro nás dva, jedna pro dcerku, které byly tři roky. Rozměr každé z nich 3 x 3 metry. Všechna hygienická zařízení společná.

Bonegilla je dnes venkovská lokalita na západním břehu přehradního jezera Hume. Jméno v jazyce původních australských domorodců by se dalo přeložit jako „hluboká vodní jáma“. Než se z toho stal po válce tábor pro přistěhovance, byl to vojenský kemp.

Máš pravdu. Ono to ve skutečnosti nebylo tak zlé. Ráno po příjezdu jsme se probudili do krásného slunečného počasí, pořádně jsme si tábor prohlédli. Tak nějak vypadalo všechno lépe a začali jsme uvažovat co dál. Tábor byl skutečně původně vybudován pro australskou armádu, po druhé světové

válce začal sloužit jako imigrační středisko, kterým prošly tisíce lidí. „Hlavní“ třída se pyšnila jedním obchodem, několika bankami a také několika kostely, různých denominací. Byla to budovy velmi prosté, dřevěné. Vybavení jen základní. Návštěva byla ale dobrá, k bohoslužbám se scházeli jednak věřící emigranti ale i lidé z okolních farem.

Jeden z nich patřil římskokatolické církvi...

Ano, jeden z nich byl pod správou římskokatolické farnosti ze sousedního města Wodongy, která tam umístila českého kněze P. Jiřího. Byl současně zástupcem pojišťovny a my jsme se s ním blíže poznali při uzavírání zdravotního pojištění. Zdravotní péče je v Austrálii drahá, a proto uzavření zdravotní pojistky bylo prioritou každého z „newcomers“, tedy nově přichozích jak se nám v Austrálii říkalo. Velmi brzy jsme se spřátelili, stýkali jsme se skoro denně, oslavili jsme společně naše první australské Vánoce, jeli jsme na společnou dovolenou, dobře jsme si rozuměli. A to přátelství nám zůstalo dodnes.

Australské Vánoce... Jaké je to slavit nejkrásnější svátky roku u protinožců?

Naše první australské Vánoce, byly to svátky v roce 1969, jsme slavili v Bonegille u P. Jiřího na faře. Bylo to zajímavé a vlastně i dost romantické. Ta fara byla součástí haly, ve které se nacházel kostel. Oltář byl na takovém zvýšeném podiu, vlastně jevišti. Ale bylo to prima. Pamatuji si, jak můj manžel Honza spolu s otcem Jiřím vyráběli bramborový salát v umělohmotném kbelíku na vodu. Mísu jsme k dispozici neměli. Kapr také nebyl, toho nahradily smažené rybí filety. O půlnoční mši bohužel česká tradiční „Rybovka“ nebyla a tak jsme si jí pustili z magnetofonového pásku. Stromeček jsme měli umělý, dárečky se nadělovaly jako u nás na Štědrý večer. Liturgicky se ovšem slaví úplně stejně. V Austrálii pouze s tím rozdílem, že dárky se dostávají až na 1. svátek vánoční, čili na Boží Hod ráno. A pak je tu ještě jeden rozdíl.

Australské Vánoce se slaví v klimatickém létě. Všude horko, až vedro a k tomu ozdobené stromečky, Father Christmass v červeném oblečku s bílou kožesinou, z tlampačů zní Tichá noc nebo Rolničky. Tak to jsou australské Vánoce. Ale už jsme si za těch 50 let zvykli.

Jaké byly vaše další osudy? V Bonegille jste určitě dlouho nezůstali...

Vzhledem k tomu, že ani jeden z nás neuměl anglicky, rozhodli jsme se v táboře chvíli setrvat a učit se jazyk ve večerní škole, která nám tam byla k dispozici. Oba jsme dostali práci, manžel nejdříve jako zahradník, po velmi krátké době byl přeložen do skladu, kde začal jezdit s nákladním autem, dovážel do tábora proviant. Nakonec pracoval jako ostraha u brány do tábora. To znamenalo, že pracoval na střídavé směny.

Moje první práce byla na jahodové farmě. Byla to sezonní sklizeň jahod. To byla celkem dobrá práce, venku na sluníčku, bylo mi pětadvacet, záda nebolela, tak to šlo. Pak následovala práce v táborové kuchyni, která vařila pro 500 lidí, třikrát denně. Byla jsem děvče pro všechno, mytí nádobí, podlah, pomoc kuchařům. To už tak moc pěkné nebylo, ale dalo se to vydržet. Asi po šesti měsících jsem byla přeložena do nemocniční kuchyně, kde se stravovali hlavně zaměstnanci správy tábora, učitelé, úřednictvo, zásobovači atd. a také otec Jiří. To byla práce podstatně snadnější. Časově to bylo celkem únosné, mohla jsem strávit více času s dcerkou, která po nějaké době začala chodit do školky.

To už jste měli nakročeno na život jako Australané...

Po osmnácti měsících manžel začal pracovat v Albury, v americké továrně na převodové skříně do osobních aut. Po šesti týdnech jsem tam začala pracovat i já, a přestěhovali jsme se do Albury v Novém Jižním Walesu, tedy do jiného státu, který vlastně se státem Victoria hraničí, do domu, který nám byl přidělen zaměstnavatelem. Pár kilometrů od Bonegilly.

Manželova první práce byla jako dělník na obráběcích strojích, po třech týdnech už začal pracovat jako seřizovač, pak následovalo povýšení do funkce mistra. Po několika letech, už jako dílvedoucí, začal studovat na universitě, promoval v roce 1984 jako komerční inženýr. Po 37 letech odešel do penze z funkce manažera výroby, čili vlastně výrobního ředitele. Já jsem skončila po měsících s prací v automobilce a začala jsem pracovat v japonské továrně na výrobu barevných televizorů, značky Sanyo. Začátek byl v truhlárně, pak přišla montáž tištěných spojů. Zhruba po osmnácti měsících jsem přešla do funkce mistrové a po nějaké době do administrativy, jako referent zásobování. V Sanyu jsem byla skoro patnáct let, kdy továrna skončila s výrobou v Austrálii. Rok jsem pak působila jako manažer distribuce v továrně na výrobu bižuterie. Továrna se ovšem po nějaké době stěhovala z Albury do

Melbourne. Poslední zaměstnání trvalo až do mého odchodu do důchodu, tedy více než 16 let, kdy jsem opět pracovala jako referent zásobování, pro globální americkou firmu. Měla jsem na starosti plánování a import materiálu a součástek potřebných pro výrobu.

Oba dnes máte australské občanství, bylo obtížné je získat?

Normální doba pro získání občanství byla automaticky pět let. Ovšem po třech letech už si člověk mohl o občanství požádat, musel ale prokázat alespoň nějakou znalost řeči. To znamenalo absolvovat diktát v angličtině, byl to článek vyjmutý z novin. To se nám povedlo, občanství jsme dostali. Hlavním důvodem pro nás byla asi snaha se někam zařadit, nebyť tak zvaně bezprizorní. Navíc jsme měli i pocit bezpečnosti. Když se manžel rozhodl studovat, jediné řešení bylo to dělat večerně. Rozvrženo na sedm a půl roku, on si to o rok zkrátil. Skončil po šesti a půl letech. Jednoduché to nebylo, ale vydržel. Byla to samozřejmě úleva, když to bylo za námi.

Co vzkážeš našim čtenářům do Nového roku 2020.

Aby si vážili toho, že mají dnes úplně jiný život, než byl ten, před kterým jsme před 50 lety ujížděli k „protinožcům“. A také Happy New Year!

Na své první australské Vánoce před 50 lety vzpomínala paní Eva Zinkovský z Albury, N.S.W., Austrálie.

Jan Kotous

Foto: archiv E. Zinkovský

Šumavský adventní Mouřenec

U šumavského Annína zahájili advent pobožností s otcem Jendou Kulhánkem, který požehnal adventní věnce. U velkého věnce, který kostelu věnovala floristka Hana Kindelmannová Šebestová zazpívali a zahráli Mirka, Zdíška a Jirka. Výzdobu oltářů věnovala Iva Voláková, květinářka z Annína.

01

"ZACHOVALI SE K NÁM NEOBYČEJNĚ LASKAVĚ"
(Sk 28,2)¹⁾

Milý Deníčku,
dnes jsem ve škole,
potkal kluka na vozíku,
doprovázela ho jeho máma.

Poprosila mě, jestli bych ho doprovodil do jídelny. Viděl jsem v tom příležitost udělat skutek lásky a hned jsem souhlasil, koneckonců jsem tam měl taky namířeno. Obědvali jsme společně a bavili se o našich mimoškolních zájmech.

A tak začalo naše přátelství...

Luis, tak se jmenuje, mi řekl,
že měl těžkou nehodu.
Toto byl jeho první týden ve škole
po téměř roce rekonvalescence.

Pak jsme si vyměnili adresy,
abychom si mohli říct víc.
Tak jsme objevovali další věci,
které máme společně.

Dnes to bylo s Luisem super. Obědváme spolu a vidím, jak naše přátelství roste. Tak jsem mu vyprávěl zkušenosti, které dělám s naší skupinkou Slova života a pozval jsem k nám, aby poznal i další kamarády z naší čtvrti, kteří se stejně jako já snaží žít evangelium.

¹⁾ Tento veš ze Skutků apoštolů navrhli křesťané různých církví z Malty jako motto pro Týden modliteb za jednotu křesťanů 2020

Denně se snažím přestovat naše přátelství a dělat pro Luise různé věci. Treba jít do města vybrat dárek pro jeho maminku starosti druhého si vezmu za svoje!

Luis byl jednou trochu smutný, tak jsem se vzdal svých odpoledních plánů, zůstal jsem s ním a naslouchal mu.

Zítرا spolu s ostatními z našeho „spolča“
máme v plánu společnou vycházku do parku,
stejně jako minulou sobotu.

Carlos

Přepsal jsem jednu myšlenku
Chiary Lubich, která mi pomáhá
žít toto Slovo života.

„Ježíš nám ukázal, že milovat
znamená přijmout druhého
takového, jaký je, stejně jako
On přijal každého z nás.
Přijmout druhého s jeho
zálibami, myšlením, chybami,
jinakostí.“

Udělat mu místo v sobě
a vyklidit ze srdce všech-
ny předsudky, soudy
a instinktivní odpor.

Nikdy nevzdáme Bohu tak velkou
chválu, jako tehdy, když se
snažíme přijmout svého bližního,
protože tehdy stavíme základy
bratrského společenství, a nic
nedělá Bohu takovou radost jako
skutečná jednota mezi lidmi.

**Jednota přitahuje přítomnost
Ježíše mezi nás a jeho
přítomnost vše proměňuje.**

Přistupujeme tedy ke každému
bližnímu s přáním z celého srdce
jej přijmout a dříve či později
s ním navázat vztah vzájemné
lásky.²⁾

Chiara

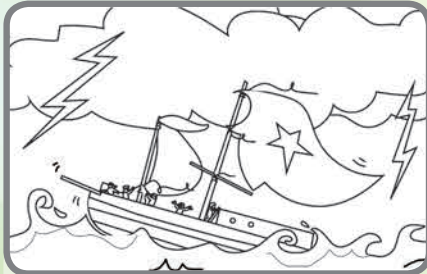

S láskou přivítat každého, koho potkáme

„Zachovali se
k nám neobyčejně
laskavě.“ (srov. Sk 28,2)

Obrázky si vybarvi a přemýšlej, jak bys podle toho mohl/a „žít“ i ty?

Když byl svatý Pavel vězněn, vezli ho lodi do Říma na soud. Byla velká bouře a loď se zmítala ve vlnách. Cestující byli vyděšení.

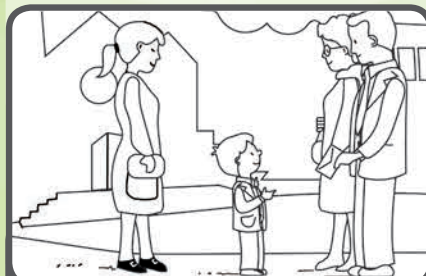
Po dvou týdnech na rozbourěném moři loď ztroskotala na ostrově Malta ve Středozemním moři.

Ostrováné trošečníky srdečně přivítali a připravili velký oheň, aby se mohli zahřát. Pavel s nimi zůstal další 3 měsíce.

Letos půjde Giovanni k Prvnímu svatému přijímání. Všechny požádal, aby mu místo dárků dali raději peníze.

Ptali se ho: „Na co ty peníze použiješ?“ Giovanni odpověděl: „Chtěl bych je dát dětem v Iráku, které trpí, protože je tam válka.“

„Zjistil jsem, že Ježíš nás všechny stvořil jako součást jedné rodiny, Miluje nás a učí milovat se navzájem, i když žijeme daleko od sebe a máme jiné náboženství.“

O svatého Pavla a jeho druhy z lodě, která se potopila, se s laskavostí postarali domorodci. I když nikdy neslyšeli o Ježíši Kristu zachovali se tak, jakoby znali Ježíšovu větu (viz tajenka): „ . . . . “ (Mt 22, 39).

Vyluštěte a pošlete tajenku na katechetky@dicb.cz. Ze správných odpovědí vylosujeme tři výherce, proto nezapomeňte připsat celou adresu. V listopadové křížovce byli vylosováni tito luštitelé: **Stella Rychlíková**, **Markéta Falcníková** a **Petr Kyrian**. Všem výhercům gratulujeme a dárek pro ně je už na cestě.

KAPLIČKA POD KLETÍ

V době „polistopadové“ bylo učiněno mnoho dobrého pro zachování chátrajících drobných sakrálních památek, či pro jejich obnovu, když byly zčásti nebo zcela zničeny. Patří mezi ně nejen kapličky na návších malých obcí, či boží muka a kříže ve volné přírodě.

Foto: František Růžička

Pokud bychom se hlouběji zajímali o jejich historii, dozvíme se, že každé z těchto míst má svůj vlastní příběh. V mnoha případech tragický. Nebo naopak – oslavný – jako poděkování za uzdravení, nebo pomoc v nouzi a ohrožení.

Jelikož jsme se prostřednictvím dřívějšího článku „Kleták“ ocitli v oblasti Blanského lesa, zůstaňme těmito řádkami právě zde. Máte-li zájem objevovat dosud nepoznaná místa, nejspíše vás překvapí, kolik takových míst najdete. Dlouhá řada z nich je již k nalezení i na internetových stránkách.

Mnozí turisté, zejména ti, kdož pochodují na Klet, nemohou minout obec Holubov. Protíná jí silnice od Křemže i Českých Budějovic, stejně jako železniční trať ve směru na Český Krumlov. Právě zde bývá výchozí místo pro mnoho turistických výprav. Dnes má obec něco málo přes tisícovku obyvatel a spadá pod ní nedaleký Třísov a Krásetín. První zmínka pochází z roku 1374(9), kdy patřil pod Dívčí Kámen, který s celým dalekým okolím byl majetkem pánů z Rožmberka.

Kaplička pod Kletí, jak jsem si ji dovolil nazvat, byla delší dobu snem mnoha lidí z Holubova a možná i okolí. V sobotu 26. září 2011, kdy ji při slavnostní bohoslužbě vysvětil tehdejší českobudějovický biskup Mons. Jiří Paďour, to uvedl sám starosta obce. Základní kámen požehnal při své návštěvě ČR samotný papež Benedikt XVI. S nápadem na postavení obecní kaple přišel právě holubovský pan starosta Jaroslav Franěk, kterého trápilo, že všude v okolí kapličky jsou, ale zde nikoliv.

Realizaci předcházelo vyhlášení veřejné sbírky, neboť stavba

představovala náklad kolem dvou milionů korun. Nakonec nemuseli z obecních prostředků dát ani korunu, od jednotlivců se shromáždilo téměř 300 tisíc, zbytek darovali podnikatelé. Formou daru obec získala i pozemek na pahorku směrem ke Krásetínu. Zvon pak ulili zvonařští mistři v Brodku u Přerova. Tento náklad zaplatila firma, která se zabývá těžbou a zpracováním kamene, proto byl zasvěcen svaté Barboře, patronce horníků. Samotná kaple je zasvěcena Anežce České, neboť v té době bylo výročí 800 let od jejího narození.

Projekt k výstavbě vytvořil zdarma akademický architekt Vojtěch Štorm, pro něhož bylo hlavním motivem právě přírodní, příhraniční prostředí. Proto také zvolil přírodní materiály jako místní kámen granulit a dřevo. Vnitřní prostor již s sebou nese materiály moderní – oltář z betonu, světlík ve střeše ze skla. Kromě bohoslužeb může být kaple využita pro svatební obřady anebo poslední rozloučení se zemřelými. Církevní činitelé uznale ocenili nadšení místních a ochotu všech, kdož na stavbu přispěli. „Vystavět novou kapli v dnešní době, to je opravdu ojedinělý počin“, řekl administrátor křemžské farnosti.

Možná, že jste při svých cestách toto „nepřehlédnutelné“ místo, stejně jako já, až do nedávna, opravdu přehlédli. Proč, to si člověk snad ani nedovede zdůvodnit. Prostě je to tak, dokud vám ten daný obraz přímo nevlétne do očí. Ale omluva je prostá – provoz na silnici je stále živější a cesta nikterak rovná a přehledná. A ještě množství v potu tváře šlapajících kolařů...

V naprostém klidu můžete zastavit u malého odpočívadla při silnici a v duchovním prožitku posedět na lavičce přímo u kapličky. V její bezprostřední blízkosti byla místními žáky a skauty zasazena Památná lípa sv. Anežky. V naší zemi není jedinou. V rámci tehdejšího projektu České rady dětí a mládeže jich bylo vysazeno rovných sto s cílem propagace odkazu naší Anežky. Ovšemže NAŠÍ, nemohu jinak, vždyť jsem v listopadu 1989 mohl být osobně při její kanonizaci. Údaje o místě a souřadnice výsadby byly zaneseny do vedené evidence ČRD. Projekt byl podpořen nejen Mons. Dominikem Dukou, profesorem Petrem Piřhou, ale i dalšími osobnostmi včetně vedení Národní galerie Praha i Ministerstva školství a kultury ČR.

Příjemnou cestu i duchovní prožitky přeje Poutník František.

František Růžička

Adventní benefiční koncert na Klokotech

Adventní čas v kostele Nanebevzetí Panny Marie na Klokotech již několik let zaplňují benefiční koncerty nejrůznějších souborů a seskupení. Od koncertů blízké základní školy přes kytarové recitály, po velká hudební uskupení.

S díky vedení klokotské farnosti, která s velkou vstřícností poskytuje svůj prostor k těmto koncertům, se zde opakovaně koná také koncert Milevských sborů. Jeho dobrovolné vstupné věnují návštěvníci a interpreti jako dar na jeden z projektů Papežských misijních děl. Spolu s klokotskou farností se tak v letošním roce připojili do pomoci vysídleným dětem v Jižním Súdánu.

První část koncertu tvořilo vystoupení Dětského pěveckého sboru při 2. ZŠ Milevsko pod vedením pana učitele Miroslava Martínka s pásmem písní. V další části opět po roce rozezněla klokotské varhany studentka milevského gymnázia Petra Kalinová a v závěrečné části zazněly v podání Milevského smíšeného sboru skladby jako Anděle Boží, Te Deum či s diváky společně zanotovaná Purpura.

Štědrá podpora, kterou jako dobrovolné vstupné zanechali návštěvníci koncertu, se tak spojí s adventní sbírkou klokotské farnosti a také s pomocí klokotských dětí, které na pomoc dětem méně šťastným o tomto víkendu tvořily výrobky na Vánoční dílně. Díky všem štědrým dárcům budou moci křesťanské komunity v jihosúdánské diecézi Yei poskytovat vysídleným dětem školní vyučování a dvě jídla denně.

Hana Koukalová

Personalialia

A. Ustanovení:

R. D. Mgr. Mariusz Klimczuk byl k **30. 11. 2019** odvolán z úřadu ex-currendo administrátora farností **Mirovice, Orlík nad Vltavou a Pohoří**, vše vikariát Písek a od **1. 12. 2019** byl v těchto farnostech ustanoven farním vikářem. Všechna ostatní dosavadní ustanovení zůstávají v platnosti.

R. D. PhDr. Mgr. Jozef Gumenický byl od 1. 12. 2019 ustanoven ex-currendo administrátorem farností **Mirovice, Orlík nad Vltavou a Pohoří**, vše vikariát Písek. Všechna ostatní dosavadní ustanovení zůstávají v platnosti.

B. Ukončení kněžské služby v diecézi:

R. D. Mgr. Vojtěch Vágai na základě vlastní žádosti ukončil k **30. 11. 2019** pracovní poměr na Biskupství českobudějovickém a kněžskou službu v diecézi. Od téhož data se na něho vztahuje suspensio ad cautelam dle kán. 1333 § 1 CIC.

C. Životní jubilea:

R. D. Mgr. Josef Sláčík oslaví **9. 1. 2020 své padesáté páté narozeniny.**

R. D. Zdeněk Prokeš oslaví **9. 1. 2020 své sedmdesáté narozeniny.**

Oběma jubilantům upřímně blahopřejeme.

D. Výročí kněžského svěcení:

P. Mgr. ThLic. Martin Sedloň, OMI oslavil **4. 12. 2019 dvacáté výročí kněžského svěcení.**

K výročí kněžského svěcení upřímně blahopřejeme.

E. Úmrtí:

Bořivoj Prajer, trvalý jáhen, zemřel 16. 11. 2019 v hospici v Prachaticích. Po zádušní mši sv. v českobudějovické katedrále sv. Mikuláše dne 23. 11. 2019, byl pohřben do rodinného hrobu na hřbitově sv. Otýlie v Českých Budějovicích.

Zveme vás...

- **5. 1. 11:30** Tábor-Klokoty – **Vánoční koncert Nokturna a Nokturnáčku** ze Sezimova Ústí
- **17. 1. 17:00** Tábor-Klokoty – **Večer chval**; mše svatá v kostele a chvály ve farním domě Emauzy

V diecézi byla poprvé veřejně uctěna relikvie sv. Mikuláše

Věřící spolu s diecézním biskupem Vlastimilem Kročilem oslavili 6. prosince patrona katedrály i celé českobudějovické diecéze. Slavnost již tradičně začala modlitbou nešpor, po níž následovala mše svatá. Poprvé byla k veřejné úctě vystavena také relikvie sv. Mikuláše.

Posvátnou relikvii – ostatek sv. Mikuláše, převzal biskup Vlastimil Kročil 20. února 2019 v sídle patriarchátu v Benátkách za účasti zástupců patriarchátu a naší českobudějovické diecéze. Pro katedrálu nesoucí jméno téhož světce, ji věnoval benátský patriarcha Mons. Francesco Moraglia.

„Rád bych v tuto chvíli vyjádřil radost nad tím, že dnes poprvé může být vystavena k veřejné úctě relikvie sv. Mikuláše,“ řekl otec biskup Vlastimil Kročil a připomněl období rané církve, kde bylo zvykem, že eucharistie se slavila na hrobech světců – mučedníků. „To zvláštní duchovní pouto a obdiv k těm, kdo se stali hrdinnými svědky víry, nikdy nebylo přerušeno! Poté co vyšla církev z katakomb, byly ostatky světců přenášeny do nově budovaných bazilik a chrámů, a dodnes se ukládají do oltářní menzy, na níž se slaví eucharistická oběť,“ zdůraznil otec biskup.

Při poslední úpravě liturgického prostoru českobudějovické katedrály v letech 2011-2013 byla pořízena i nová mramorová menza o získání relikvie sv. Mikuláše usiloval již biskup Jiří Paďour. Do oltářní menzy byl uložen ostatek světce, prachatického rodáka a filadelfského biskupa, sv. Jana Nepomuka Neumanna. Teprve letos v únoru se podařilo, díky velkorysému vstřícnosti benátského patriarchy Francesca Moraglia, relikvii sv. Mikuláše pro naši katedrálu získat.

„I v naší katedrále máme dnes před očima hmotnou připomínku světce, kterému můžeme projevit úctu. Kéž je sv. Mikuláš mocným přímluvцем a ochráncem pro všechny, kdo s upřímností hledají a usilují o cestu jednoty! Kéž i celá naše diecéze vzkvétá pod jeho mocnou ochranou a na jeho přímluvu!“, vyslovil přání otec biskup.

Sv. Mikuláš nás vybízí ke svatosti

Postavu sv. Mikuláše, světce, k němuž se obracíme s velikou pokorou, se v homilii pokusil vykreslit generální vikář David Henzl. „Téma, které máme se svatým Mikulášem společné, je svatost. Naším cílem je naplňovat Boží plán, který s každým z nás Bůh má. Před tento Boží plán mnohdy klademe překážky a stavíme své vlastní plány. Zcela jistě o tuto svatost zápasil také sv. Mikuláš, o jehož životě mnoho nevíme,“ řekl David Henzl. Už samotné množství legend o této historické postavě však podle něj má vypovídající hodnotu. Ať už jde o skutečné události ze života světce nebo projekce zbožných životopisců. Záhy po jeho smrti byl totiž uctíván na východě a během středověku se úcta k němu rozšířila také na západ. „Jen jeden je svatý – náš Pán, Bůh, jak slyšíme z úst proroka Izajáše: Svatý, svatý, svatý je Hospodin zástupů... (Srov. Iz 6,3). Od Něho pochází veškeré světlo, poznání a moudrost. A když necháváme vstoupit božského Ducha do svého vlastního života, také se stáváme svatými.“

Sv. Mikuláš se díky svatosti stal divotvůrcem a zcela jistě učinil mnoho zázraků, které skrze něj učinil Kristus. Byli to projevy Kristova božství – viditelná znamení neviditelné Boží moci. „Biskup z Myry byl takovou živou svátostí. Také my jsme povoláni stát se svatými, aby se i v našem životě projevila neviditelná Boží moc. Aby také ti, kdo Boha dosud nepoznali, v nás mohli vidět viditelné znamení božského Ducha“ uvedl generální vikář David Henzl.

Red.

Jaké jsou vyhlídky rodiny ve virtuálním světě?

V současné době se říká, že rodina nemá na různých ustláno. Je samozřejmě otázka, zda někdy měla. V době rychlého rozvoje technologií dochází k tomu, že se mnohdy generace rodičů těžko orientuje tam, kde děti jsou jako ryby ve vodě.

Jednou z takových oblastí jsou virtuální sítě. Proto DCR uspořádalo přednášku Rodina a virtuální sítě ing. Petra Šmída DiS. a Michala Ksandra, DiS. z prachatického Portusu, kteří se problematikou dlouhodobě zabývají.

Nejednalo se o žádné učené výklady s grafy, ale o živé uvedení do aktuálních informací světa internetu včetně seznámení s novými sítěmi, vývojovými trendy z oblasti počítačových her, možné závislosti na virtuálním světě, kybersexu a kyberšikany. Přítomní posluchači z řad rodičů, prarodičů a pedagogů ani nepostřehli, že uběhl vyměřený čas dvou hodin naplněný interaktivním živým podáním. Ne že by problémy virtuálních sítí nebyly závažné, ne že by byly brány na lehkou váhu, ale oba přednášející dobře věděli, kdy tíha reality dosud netušené, padala těžce na vychovatele a pomohli ji nadlehčit proloženým vtípem. Ale vážně, sešlo se nás přes 50, mnoho volných míst bohužel ještě zůstalo nevyužito. Ale nevadí. Jsme vděční, za každého, kdo přišel a dnes už ví. Za všechny dvě reakce a jaké jiné v dnešním zrychleném světě než krátké: „...včera to bylo hodně moc užitečné, hlavně pro manžela (a ještě to slyšet od chlapů). Účast slušná... ještě proberu s kolegyněmi, zda bychom si pana Šmída nepozvali také do J. Hradce a na gymnázium pošlu rovnou nabídku těch preventivních programů pro děti. Díky za zorganizování.“ A.

„...Přednáška byla velice výživná, o síti TikTok jsme se právě ten den bavili s dcerou, spolužačky už „v tom jedou“. Máme (zatím) štěstí a důvěru dětí, že si s námi „o tom“ povídají. Kdyby se ta přednáška někde opakovala, určitě bych šel znovu a pozval všechny své známé. Děkujeme!“

Byli jsme rádi, že tato přednáška nevyzněla ani škarohlídky, ani pesimisticky. Pořád je tu prostě dobrý osvědčený způsob ochrany pro nám svěřené děti. Rozhodně vědět, o co jde, rozhodně si nemyslet, že nás se to netýká, rozhodně budovat důvěru mezi dětmi i námi, rozhodně mluvit a nekritizovat, nezakazovat, ani neodsuzovat, ale být vždy ochoten pomoci řešit v lásce i tu nejproblematičtější situaci, do které se může vaše dítě dostat. Budoucnost je v dobrých vztazích a o ty je třeba i v této oblasti života pečovat, aby nám dospělým i dětem věci sloužily k dobrému.

Určitě se setkáte s dalšími příležitostmi vzdělání v tomto oboru. Je dobře nezůstat stranou, týká se nás to. A rozlišování je možné, když máme i dostatek vhodných a pravdivých informací.

Alena Poláčková

Jeden dárek NAVÍC

Většinu dětí se v předvánočním čase honí hlavou představa dárků, které by chtěly najít pod stromečkem. Učitelky a katechetky se s dětmi zapojily do pomoci dětem, které takové štěstí, že by pod stromečkem něco našly, nemají.

Papežská misijní díla v adventu tradičně zveřejňují jeden z mnoha projektů na pomoc opuštěným dětem. V letošním roce je to prosba křesťanských komunit z Jižního Súdánu, které pomáhají vysídleným dětem. Ty se svými rodinami nebo už bez nich musely kvůli občanské válce nebo suchu opustit své domovy a žijí sice v bezpečí, ale bez větší pomoci v jiné části země.

Jeden dárek navíc je jednoduchá myšlenka, kterou Pastorační středisko v Českých Budějovicích zprostředkovalo školám a skupinám dětí. Jak? Nabídkou podpořit děti, aby darovaly jednu ze svých hraček. A poté, když se kancelář střediska zaplnila taškami, pytlíky a krabicemi s darovanými hračkami, mohl být uskutečněn poslední krok.

V rámci českobudějovického nedělního adventního trhu mohli návštěvníci najít také stánek s nejrůznějšími plyšáky, auty, stavebnicemi a dalšími hračkami a za dobrovolný příspěvek si jakoukoli věc odnést a udělat tak dvojitou radost. Těm, které obdarují, i dětem, kterým finanční dar pomůže. Z darů, které se z České republiky v tomto adventu sejdou, bude pro téměř tisícovku jihosúdánských dětí zajištěno vyučování a dvě jídla denně.

Zvláštní poděkování za pomoc a vedení dětí k pomoci druhým patří CMS Lipenská, CZŠ Rudolfovska, CZŠ Orbis Pictus, ZŠ Jistebnice, Misijnímu klubku v Klokotech a v neposlední řadě dobrovolníkům z hnutí Fokoláre, a ze společenství mládeže na Hosíně.

Hana Koukalová

Šumavské kostelíky XV.

Ujišťuji čtenáře, že naše putování po šumavských i jihočeských kostelích nadále pokračuje. I když tentokrát se můžeme dohadovat, do které oblasti se máme vlastně zařadit, neboť jsme se z jistých důvodů (návštěva věřících z Rakouska) zastavili v regionu Novohradských hor.

Věřte, že nebudete ochuzeni o další duchovně naplněný zážitek. Po dobré ranní kávě nedaleko kostela sv. Anežky České v Českých Velenicích a upřesnění cesty s dalším programem jsme na parkovišti v Dobré Vodě u Nových Hradů.

Kostel na Dobré Vodě u Nových Hradů

Je středa, takže se ve zdejším chrámu koná celodenní adorace.

Poutní kostel Panny Marie Těšitelky

Je místem jako vyhledávaný cíl mnohých poutníků a návštěvníků z obou stran hranice. V roce 2015 oslavil tři sta let od svého dokončení a vysvěcení. Tato barokní perla v době pronásledování církve a snahy likvidace po náboženském citění značně chátrala, proto v letech 2011–15 prošla rozsáhlou nákladnou vnitřní i vnější rekonstrukcí. Dnes ji můžeme navštívit jako zářivou ve své původní kráse.

První poutě k Panně Marii Těšitelce se tradují od roku 1701. Tehdy se zde zjevil Matyáš Egidi ukřižovaný Ježíš spolu s Bolestnou matkou a prosil jej, aby nechal na tomto místě u pramene postavit kostel a zasvětil ho právě Marii Těšitelce. Po uzdravení desetiletého nevidomého děvčátka ze Stropnice sem začaly proudit davy poutníků s milodary uzdravených a dary dobrodinců. V roce 1706 došlo k položení základního kamene, stavba byla dokončena během devíti let, v roce 1718 pozlacen hlavní oltář. Z jiného zdroje lze dodat, že představbu kaple, která již nestačila, inicioval hrabě Albert Karel Buquoy. Kolem roku 1750 sem přicházelo kolem 60 tisíc poutníků za rok. Za mnohá uzdravení si toto místo vysloužilo pojmenování „jihočeské Lurdy“.

Dnes nám vnitřní prostor chrámu navodí pocit, že jsme vstoupili do „domu ze zlata“. Na hlavním oltáři je obraz Panny Marie Těšitelky, nad ním Boha Otce ozářeného paprsky Ducha Svatého. Pod ním sv. Josef pod baldachýnem, vpravo od svatostánku sv. Jáchym a vlevo sv. Anna. Dále téměř padesát postav andělů. Dva z nich nesou nápis: „O, Těšitelko zarmoucených, shlédni na nás jako matka“.

Pro doplnění pohledu – Na levém oltáři sv. František, postranní sochy sv. Norberta a sv. Vojtěcha. Na pravém oltáři sv. archanděl Michael, uprostřed sv. Jan Nepomucký, postranní sochy sv. Václava a sv. Zikmunda. Na bočních stěnách pak postavy západních církevních otců sv. papeže Řehoře, sv. Augustina, sv. Ambrože a sv. Jeronýma. Barokní varhany jsou z roku 1727, na nich mezi dvěma anděly postava krále Davida v životní velikosti. V lunetě pak erby hraběcích rodin Buquoyů a Pálffyů.

Kostel na Dobré Vodě u Nových Hradů, Interiér kostela

Obec byla také nazývána jako *Vílkova Hora*, do roku 1706 spojená s Hojnou Vodou.

Roku 1564 byl objeven léčivý pramen, v 16. a 17. st. zde byly lázně, roku 1706 jen kaple. Poutní kostel byl roku 1715 vysvěcen Nanebevzetí

P. Marie. Od roku 1708 zde vznikla farnost, od roku 1720 již se sídlem duchovního. Matriky vedeny od r. 1706. V době socialismu zde byl domov pro řeholnice. Dnes je farnost spravována z novohradského kláštera Božího Milosrdenství.

Upřímné poděkování si zasloužila sestřička, která naší malé výpravě věnovala čas s podrobným výkladem a předala tiskové materiály. Mezi nimi dopis poutníkům s výkladem a výzvou k podpoře tohoto významného místa. Dále „Modlitbu Matky všech národů“, která byla přeložena a vydána v padesáti jazycích od roku 2009. Imprimatur v červenci 2018 připojil i českobudějovický biskup Vlastimil Kročil.

Velkou a zdařilou úpravou prošlo i okolí chrámu, kde se mohou poutníci scházet i konat pobožnosti.

Golgota

Po schodech lze vystoupat až v okraji zalesnění, kde se nachází Golgota. Na křížích zobrazení postav v uměleckém provedení. Na patě kříže Krista umístěn nápis „Já jsem pramen živé vody“, což dává plné spojení s léčivou vodou i dosud nenapájenou kamenkou v prostoru pod schody.

Hojná Voda

Jak je zřejmé i předchozího textu, obec i farnost byly historicky úzce spojeny právě s Dobrou Vodou. Zde od roku 1720 sídlil kaplan, v roce 1855 byla oddělena od Dobré Vody

Meditační zvon

a založena vlastní farnost. Matriky vedeny od r. 1707. Původní kaple pocházela z roku 1553, rozšířena byla v letech 1625–1630, se zasvěcením sv. Anně... Z historie se uvádí název „Vilémova Hora“ (podle Viléma z Rožmberka?). Koncem 16. století zde na základě zjevení dřevorubci vzniklo poutní místo, které po stavbě kostela v Dobré Vodě zaniklo. Název Hojná Voda pochází od F. Palackého z roku 1854.

Tento kostel byste zde již marně hledali. Roku 1938 zde žilo přes 600 obyvatel (z toho 15 Čechů), v roce 1949, kdy vzniklo hraniční pásmo, byla polovina domů zbořena, stejně tak kostel. Zůstala pouze věž – Zvonice. Ta byla v roce 2016 renovována spolu s rekonstrukcí původní německé školy a vznikl Penzion Zvonice. Dnes zde žije necelá padesátka obyvatel. Další zdejší památkou je socha sv. Jana Nepomuckého v horní části obce. Nedaleko pod ním kašna (kamenná nádrž z roku 1912), dnes již ale s nepitnou vodou. Odtud voda volně stéká potůčkem k nové „Zvonici“. Tvoří ji konstrukce z mrákotínské žuly (sluneční brána, chrám, na místě velké duchovní síly) se zavěšeným zvonem (váha necelé 3 t). Je pojmenován jako „Meditační zvon – Zvon setkávání“. Můžeme se zde tak potkat se Sluncem a odnést si s sebou svoji víru v Boha, bez ohledu na to, jakou představu o ni máte. Potkávají se zde lidé, o jejichž víře a duchovní tradici nemáme ani povědomí. Svým tónem (cis) dává zvon světu najevo víru v síly dobra. Odedávna zde žili lidé, pracovali, umírali. Někteří byli vyhnáni. Místo pak upadlo dlouho do smutku. Duch tradice se vytratil. Jejich stopy ale zůstaly. Zůstalo Slunce, příroda a s nimi víra, naděje a láska. To jsou základní atributy dobra... To vše můžete prožít na místě samém.

O jarním slunovratu sluneční paprsky spojí vrchol zvonu s tekoucí vodou z kašny a sochou sv. Jana. Ty ale nestávaly tam, kde stojí dnes. Modleme se, meditujme. Možná potkáme i Viléma z Rožmberka, přísného katolíka, který jednoho dne dal roku 1592 do znaku Hojné Vody. Nepřístupujeme však ke zvonu s negativní myslí. Dřevěnou paličkou si lze na zvon poklepat. Místo však není místem na hraní pro děti ani zábavným parkem pro dospělé... Na žulové konstrukci jsou také osazeny štítky s názvy zmizelých obcí širokého okolí. Na zvonu pak nápis: „Obrát svou tvář ke Slunci a všechny tvé stíny zůstanou za tebou“. Jak moudré. A nejspíše i uzdravující...

František Růžička, Foto: František Růžička

NAKLADATELSTVÍ PAULÍNKY

Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1,
Tel.: 224 818 757,
On-line knihkupectví: www.paulinky.cz,
objednavky@paulinky.cz

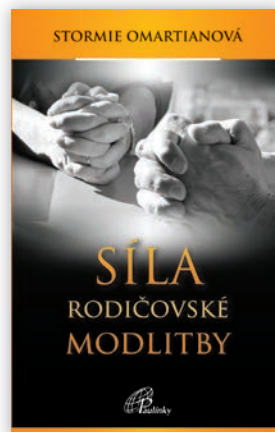
Stormie Omartianová

Síla rodičovské modlitby

Nové zrevidované vydání knihy známé americké autorky ze série Síla modlitby tentokrát povzbuzuje k vytrvalé a usilovné modlitbě rodiče. „Boj o životy našich dětí se odehrává na kolenou. Nemodlit se je jako sedět a zpovzdálí se dívat, jak na naše děti ve válečném poli dopadají střely ze všech stran. Když se však modlíme, jsme v bitvě po jejich boku a svoláváme Boží moc v jejich prospěch.“

brož., 231 s., 235 Kč

2. vydání

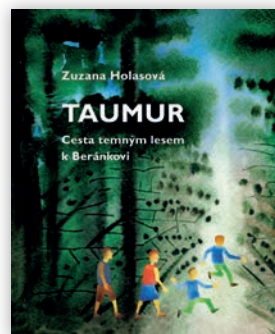
Zuzana Holasová

Taumur

Cesta temným lesem k Beránkovi

V podivné říši rudého draka, kde nemůžete koupit Bibli v žádném knihkupectví ani si ji vypůjčit v knihovně, utíkají lesem Taumur, Miria a její dva bráškové. Snad najdou tajnou stezku, která je zavede do bezpečí před strašáky. Miria dokonce nalezne mnohem víc – samotného Beránka, na něhož je i rudý drak krátký. Dobrodružná cesta temným lesem od autorky známého románu pro děti Popoupo je rámována příběhy z dějin spásy, z nichž Taumur a Miria čerpají odvahu a naději.

váz., 224 s., 295 Kč

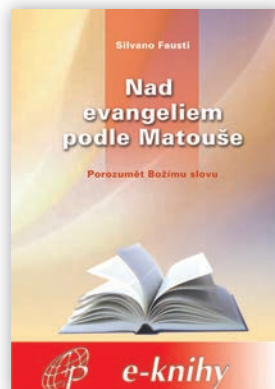

Silvano Fausti

Nad evangeliem podle Matouše (e-kniha)

Knihy italského jezuita Silvana Faustiho o jednotlivých evangeliích jsou plodem dvacetileté zkušenosti s hlásáním Božího slova. Jejich záměrem je pomoci čtenáři hlouběji proniknout do tajemství Slova, a tak se setkat se živým Kristem. Matoušovo evangelium se považuje za evangelium společenství: soustřeďuje se na Synovo slovo, které z nás činí syny Otce a zároveň bratry mezi sebou navzájem. V tomto bratrství se uskutečňuje naše synovství: ve vztahu k druhému člověku uskutečňujeme životní vztah k Jinému. To byl jeden z důvodů, proč toto evangelium bylo v církvi nejčtenější. V dnešní době, kdy se společný život stal problematickým, znovu nabývá na aktuálnosti.

e-kniha, 395 Kč

Evangelium na každý den 2020 (e-kniha)

Knížka kapesního formátu je každodenním průvodcem pro ty, kdo touží číst a rozjímat evangelium v rytmu liturgie církve. Evangelijní úryvek příslušného dne je doprovázen krátkým komentářem. Podněty k rozjímání na rok 2020 připravil kolektiv autorů. Evangelium dne je uvedeno v plném znění. Nechybí však odkaz na ostatní liturgická čtení a informace o slavnosti, svátku či památce daného dne.

e-kniha, 109 Kč

JEŽÍŠ KRISTUS

Král nebo Pastýř, Ženich nebo Soudce?

Vzpomínat v lednu na Slavnost Krista Krále se zdá být neaktuální. Neaktuální se zdá být i zpráva o přípravě na advent a to zvláště v době, kdy jsme prožili závěr doby vánoční. Jenže mít Ježíše Krista jako autoritu a vládce života a usilovat o poznání, kým je a jak může vstoupit do mého života, to je proces celoživotní.

Ztratit totiž Ježíše Krista ve svém životě ze zřetele je nebezpečné, je v něm pro nás věřící alfou a omegou každý den. Takže tento článek je v lednovém čísle Setkání správně. Jedna z účastnic víkendového setkání rodin v Rožmitálu pod Třemšínem může čtenáře povzbudit v úsilí o pravdivý duchovní život.

Rožmitál pod Třemšínem a víkendové setkání pro rodiny s DCR v zastoupení paní Aleny a Pavla Poláčkových a s panem farářem ČCE Danielem Hellerem. Opět se sešli známí, dospělí i děti, kteří by se bez příležitostí vytvářených DCR nejen nesešli, ale ani neseznámili. Téma předadventní duchovní

obnovy se zrovna „trefilo“ do nedělní slavnosti Krista krále. Ježíš jako král, pastýř, soudce nebo ženich – to byl název našeho víkendu? Vnuk po starozákonním biblistovi Janu Hellerovi sice nemá dle vlastního názoru dědečkovy znalosti, ale s přiměřenou hutností nám předložil konkrétní biblické pasáže, vztahující se právě na Krista v různých rolích. Dozvěděli jsme se, že Pán Ježíš o sobě nikdy nemluvil, jako o králi, leda to připustil před Pilátem, ovšem jen proto, že mu šlo o samotného Piláta. Sám o sobě mluvil jako o Pastýři a v podobenstvích se dále přirovnává k ženichovi, hospodáři, soudci, milosrdnému Otci...

Jak naše představy o Kristu, o Bohu ovlivňují náš pohled na církev? Rádi bychom ji viděli více jako rodinné společenství než firmu, toužili bychom po důrazu na charitu, ne na její lesk, po investicích do lidí než do staveb (zkušeností je, že spokojení, dobře motivovaní lidé dokáží opravit a pečovat o jakkoliv obrovskou stavbu, projekt). Především jsme si vědomi větší ochoty k vlastní aktivitě z naší strany, ze strany laiků, tedy lidu (ne těch nevzdělaných, jak se často překládá). Mluvili jsme i o Vatikánském koncilu a jeho textu Světlo národům, plus o zapomenuté knize Vladimíra Boublíka Boží lid. Padalo mnoho otázek, mnoho nápadů, vyřkli jsme mnohá povzbuzení a přímluvy.

A co si odvážíme? „Šampon a mejdlíčka...“ (přidělená hostům Panského domu). Radost z péče o nás samé, z odpočinku od vlastních domácností. A taky radost ze společenství. Pohled na Krista, že není král, vždyť i v prorocích se tomuto politickému slovu vyhýbají a používají hebrejské slovo mošel, což je Vládce. Bůh vládne už nyní, i když nesedí na lidském trůně a dokonce to vypadá, že nechává vládnout zločince. Bůh má s námi se všemi trpělivost a jedná se o čas milosti, dokud vše nebude naplněno, dokud co nejvíce lidí neuzná Ježíše za vládce svého života. Jako Vládce však už dávno nad Zlem vyhrál. A tak se radujeme z naděje na setkání s Ženichem. Čekáme na Jeho příchod jako bezbranného Dítěte, které se vydává všanc, stejně jako na příchod Vládce, kterému se pokloní každé koleno. A do té doby? Pokusíme se motivovat další, aby byli jako Ježíš, tím že sami necháme Ježíše, aby v nás působil. A to skrze 4 sloupy církve: coinonii – společenství, missii – poslání, vyslání, úkol, martyrii – svědectví a diakonii – službu lásky.

Odvážíme si motivaci ke sdílení naší naděje v důvěryhodném Kristu navzdory naší nedůvěryhodnosti „to dílo, které v nás začal, slíbil, že dokončí...“ spolu se sdílením biblických principů jako je např. řešení konfliktů (nejprve jdi za ním, mezi čtyřma očima, nedomluvíte-li se, pak teprve přizvi dalšího, co k tomu má co říct...).

Shodli jsme se, že se nám nelíbí křesťanství, které by rádo diktovalo světu, jak má žít, spíše bychom chtěli zažívat křesťanství, které se nabízí, dává světu jako Pán Ježíš.

A tak odjíždíme samozřejmě s nejtěžší otázkou pro každého z nás: „Co mohu udělat já? Chci žít křesťanství, které se dává, nebo je jen vyžadují od druhých?“

Naše děti mají mnoho nových zážitků nejen ze společného hraní a tvoření, ale i ze zodpovědného spoluvytváření odpovědných úkolů a her pro všechny rodiny. Tehdy byla příležitost se venku pěkně vymrazit, a tak s novou energií a vděčností uvítat možnost společně vytvořit adventní věnce, což se většinou z nás, tvořit doma jako rodina, nedaří. Během večerního programu dospělých zhlédly děti pohádku Hvězda života, která řeší vliv pověr a astrologie na lidské osudy.

Moc milé bylo „doznání“ jednoho z účastníků, který o sobě mluví jako o zarytém ateistovi, že se stává hledačem odpovědi na svou otázku: „Co vy na tom Kristu vidíte?“. A pochvala, že si užívá společenství, které tentokrát okusil teprve po druhé a kde se dá s lidmi mluvit i na jiná témata. „Kde jsou dva nebo tři, jsem mezi vámi,... pojdte a okuste...“ tímto vás zvou na jakoukoliv další akci s DCR a všemi námi.

A. Bayerová

Zleva: Anna Pospíšilová a Vilemína Kopačková

Z Domu klidného stáří sv. Anny v Sousedovicích na audienci se Svatým otcem

Druhý prosincový týden do Říma vycestovala paní Vilemína Kopačková (*1931), obyvatelka Domu klidného stáří sv. Anny v Sousedovicích, za doprovodu pečovatelky Anny Pospíšilové.

„Paní Vilemína je u nás druhým rokem. Měla velice těžký život. Vychovávala sama své čtyři děti a také svou vnučku, se kterou má velice hezký vztah a často ji v Sousedovicích navštěvuje,“ popisuje ředitelka Oblastní charity Strakonice Olga Medlínová, která paní Kopačkovou zvolila jako vhodnou adeptku k účasti na adventní generální audienci u papeže Františka v Římě 11. prosince. „Je to odměna za celý její dobý a obětavý život,“ dodává ředitelka Medlínová.

Paní Vilemíně v 50. letech odsoudili muže na 5 let jako kulaka, nakonec strávil „pouze“ 2 roky v jáchymovských uranových dolech. „Po návratu manžel pracoval v dolech na Sušicku, když jednoho sychravého listopadového večera jel na motorce domů, v mlze narazil do neosvětleného povozu, který vezl klády z lesa, prudký náraz mu způsobil vnitřní krvácení, na jehož následky druhý den zemřel.“ Po manželově smrti paní Vilemína zůstala se čtyřmi dětmi sama a odstěhovala se zpět ke svým rodičům. Pracovala v kravínu jako ošetřovatelka, starala se o děti, nemocného tatínka a opravovala dům. „Neměla jsem to v životě jednoduché, ale teď, ve stáří, jsem za to odměněná. Když se člověk podívá nazpět, co všechno udělal a zvládnul, tak si říkám, že jsem na to nemohla být sama, že mně musel někdo pomáhat. A nebyl tu nikdo živý, takže musí existovat Někdo, kdo člověku pomáhá v těch nejtěžších chvílích,“ podotýká paní Kopačková, jejímž cílem bylo pomodlit se ve Vatikánu za všechny.

Do Říma paní Kopačkovou doprovodila pečovatelka Anna Pospíšilová. „Bylo to pro mě velké překvapení, vždy jsem si přála jet do Říma a zvláště ještě k Svatému otcí.“ Anna Pospíšilová pochází z rumunského Banátu z jedné ze šesti vesnic, které tu v 19. století založili Češi. Před 30 lety se s rodinou přestěhovala do Čech. Celý život je praktikující věřící. Pro Oblastní charitu Strakonice pracuje od jejich počátků v roce 1999. Mezi tím se nějaký čas věnovala malým dětem, ale vrátila se k seniorům do Domu klidného stáří sv. Anny v Sousedovicích. Z audiencie v Římě si odvezla nejen duchovní zážitek, ale také požehnání pro sebe a celou rodinu.

Martina Baráková, DCH Č. B.

Misijní růže

Snad každý z nás se už ve své farnosti setkal s modlitbou živého růžence. Rozpisy visí na nástěnkách nebo obětavá osoba z farnosti propojuje skupinku 20 lidí zprávami a shromažďováním modlitebních úmyslů. Už ne každý z nás zná historii této modlitby, která tak přirozeně pronikla do života farností.

Teprve dvacetiletá Pauline Jaricotová první polovině 19. století hledala možnosti, jak být misionářkou, pokud jí okolnosti nedovolují se na misie fyzicky vydat. Její bratr Phileas v době naprostého nedostatku kněží ve Francii zdevastované revolucí toužil odjet na misie do Číny – a jak mu v jeho poslání pomoci – byla Paulinina zásadní otázka.

Když se v rodinách loučíme před dlouhou cestou, přirozeně slibujeme a víme, že budeme své děti, příbuzné provázet modlitbou za jejich ochranu a požehnání. Věřím, že i v rodině Jaricotových tomu nebylo jinak. Jen tady syn a bratr opouštěl svoji rodinu pro službu rodině větší, která potřebovala jeho pomoc.

Živý růženec na mne působí jako modlitební stráž našich farností a starostí. Nejinak tomu bylo při jeho vzniku. Paulina věděla, že pomoc bude potřebovat nejen její bratr, ale celé dílo misí. Tady už jednotlivec nestačí. Za doprovázení duchovního otce se spojila do menších modlitebních skupinek s dělnicemi z otcovy továrny a k jednomu desátku denně za misie přidávaly také drobný peníz týdně na praktickou pomoc hladovějícím a nemocným, ke kterým misionáři nedříve pouze v Číně přicházeli.

Prakticky orientovaná Pauline viděla, že pro běžného laika je možné se denně pomodlit jeden desátek, ale už ne celý růženec. Pak přichází nápad, který už všichni dobře známe: dvacet lidí se spojuje do Misijní růže, v níž má každý přidělený svůj desátek, a tak se denně dohromady pomodlí všechny čtyři růžence s jejich tajemstvími najednou. Na konci 19. století už měl Živý růženec jen ve Francii tři miliony členů a rozšiřoval se do celého světa...

I dnes se tedy společenství po celém světě spojují v modlitbě živého růžence. A pokud se chtějí připojit ke svým kořenům a touze zakladatelky posloužit touto modlitbou misiím, vklá-

Boromejky v Prachaticích

dají do něj misijní úmysly Svatého otce, všechny misionáře, potřeby chudých lidí i své vlastní prosby.

Skupinka Misijní růže v naší diecézi obnovila v letošním roce činnost v Prachaticích. Jak jinak, když se nacházíme v blízkosti prvního českého svatořečeného misionáře Jana Nepomuka Neumanna. Každou druhou středu v měsíci se její členové (skupinku tvoří děti, rodiče s dětmi, dospělí) scházejí za podpory paní katechetky Lenky a sester boromejek ke společnému sdílení, hraní, modlitbě za misie a večeru chval. Fotografie z prvního setkání napovídá, že opět platí: kdo dárkuje kousek ze sebe, dostává odměnou velkou porci radosti. A protože se stali součástí světové sítě modliteb, je za všechny členy každý den v bazilice sv. Petra sloužena mše svatá.

„Dělej, co dokážeš, a modli se o to, co nedokážeš, a Bůh Ti dá, abys to dokázal.“ (sv. Augustin)

Hana Koukalová

Inzerce

DCR připravuje a zve...

Kurz přípravy na manželství roce 2020

DCR pořádá podzimní kurz přípravy manželství (civilní i církevní) s 6 setkáními, v kterých se zaměřuje na následující témata: biblické pojetí manželství, komunikace, konflikty a jejich řešení, sexualita a rodičovství, duchovní rozměr manželství, manželský slib. Bude se konat **vždy v pondělí večer od 19:30 do 21:00 hodin. Začínáme 13. 1. 2020.** Můžete si již dnes rezervovat čas na přípravu, přihlásit se na www.dcr.bcb.cz nebo na t. č. 731 402 981 a těšit se na jednotlivá témata našeho zimního kurzu.

Zveme na setkání rodičů po ztrátě dítěte „**Nejste sami**“. **Koná vždy** poslední středu v měsíci v 17:30, v lednu 29. 1. 2020 v sále Děkanství u sv. Mikuláše v přízemí. **Nabídněte prosím těm, kterých se akce týká.**

Připravujeme setkání mladých manželů s názvem **Další roky po dnu „S“** v nedělní podvečer 2. 2. 2020 **ve spolupráci s P. Tomášem Zavrelem. Podrobnosti, přihlášky na akci pro mladá manželství a program najdete během ledna na www.dcr.bcb.cz**

Připravujeme akci „**Zveme Česko**“ na rande dne 13. 2. v 17:30 na náměstí Přemysla Otakara II. **v rámci Národního týdne manželství, který se letos koná 9.–16. 2. s tématem „Manželství v síti“.**

Zveme na mimořádné představení **Šťastný princ Oscara Wilda** Divadla Lampion z Kladna **v drammatizaci Radka Malého a Matěje Formana. Koná se 11. 3. v 18h v Divadle J. K. Tyla v Třeboni.** Představení je určeno pro celou rodinu a vede malé i velké k nepomíjivým hodnotám soucitu a lásky, které jsou silou proto, aby člověk nepropadl smutku, ale uměl prosadit v životě to dobré a nemyslel jen na sebe. Akci pořádáme ve spolupráci s domácím hospicem Kleofáš.

Týdenní duchovně relaxační pobyt rodin v domě sv. Vintíře **na Dobré Vodě u Hartmanic v termínu 12.–18. 7. 2020.** Programem **provází P. Petr Hruška z Chebu.** Přesnější informace včetně přihlášky najdete na našich webových stránkách. V případě dotazů a nejasností, volejte na tel.: 731 402 981.

Další informace o našich aktivitách, plánech a jiné články najdete na www.dcr.bcb.cz

Tříkrálová sbírka slaví 20 let

Od 1. do 14. ledna 2020 vychází do ulic stovky tříkrálových skupinek – tentokrát už po dvacáté! Největší celorepubliková sbírka a dobrovolnická akce má za cíl rozvíjet služby Charit, ale také cíleně pomáhat potřebným jednotlivcům a rodinám.

Slavnostní zahájení jubilejní Tříkrálové sbírky 2020 v česko-budějovické diecézi proběhne **6. ledna**, kdy se v 15 hodin koledníci v čele s Třemi králi na koních vydají průvodem od katedrály sv. Mikuláše kolem náměstí Přemysla Otakara II., poté jim v katedrále požehná česko-budějovický biskup Vlastimil Kročil.

V česko-budějovické diecézi, která se rozkládá na území Jihočeského kraje, části Kraje Vysočina, Středočeského kraje a Plzeňského kraje, se do sbírky tentokrát zapojí **45 koledujících subjektů** (profesionální či dobrovolné Charity, farnosti a další), jenž upotřebí více než **1 700 zapečetěných kasiček.** Hlavním koordinátorem sbírky na tomto území je Diecézní charita České Budějovice. Tříkrálová sbírka je povolena pro celou republiku Magistrátem hlavního města Praha v době od 1. do 14. ledna 2020.

Děkujeme, že pomáháte pomáhat společně s námi!

Diecézní charita České Budějovice

Biskupství českobudějovické a Statutární město České Budějovice
pořádají pod záštitou Dominika kardinála Duky OP, arcibiskupa praražského a primase českého
a Mgr. Ivany Stráské hejtmanky Jihočeského kraje

V ÚTERÝ 28. LEDNA 2020 VĚDECKOU KONFERENCÍ:

BL. JINDŘICH LIBRARIUS OP A JEHO VÝZNAM PRO SOUČASNOST

KONFERENCE SE KONÁ
od 10:00 hod. do 16:30 hod.
v čítárně Karla Skalického
v areálu kláštera, Piaristické
náměstí, Č. Budějovice.

Po skončení konference bude
v 17 hodin v klášterním kostele
Obětování Panny Marie cele-
brována slavnostní mše svatá
ke cti bl. Jindřicha Libraria OP,
které bude předsedat J. Em.
Dominik kardinál Duka OP.

Zájemci se mohou hlásit
na tel.: 733 742 642
nebo na e-mail: sekretariat@bcb.cz

